

РЕШЕНИЕ

№ 1381

гр. София, 03.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в публично заседание на 09.02.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **2144** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Предявен е иск с правно основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ, вр. чл.203 – 207

АПК.

Производството е образувано по искова молба на М. М. С., ЕГН [ЕГН], от [населено място],[жк], [жилищен адрес] срещу Главна дирекция „Охрана“ (ГДО) към МП с искане за заплащане на неимуществени вреди в размер на 10 000 лв.

В исковата молба се твърди, че на 24.02.2021 г., около 13:50 часа, ищецът отишъл пред сградата на Административен съд София град (АССГ), за да се запознае с едно от делата, по които е страна. Започнали да пускат граждани в 14:00 часа, когато един служител излязъл и му заявил, че няма да бъде допуснат в сградата. На поисканото обяснение отговорът бил „защото пиел бира“. Веднага влязъл в сградата на съда и обяснил, че има диабет, което налага непрекъснат прием на течности, като всъщност пиел сокче, разтворимо във вода. Настоявал, че не е във видимо нетрезво състояние, че това трябва да се установи с алкотест-дрегер, както и да получи писмена заповед за недопускането си. Вместо това, служителят го избутал навън. Останал унижен и с дълбоко накърнено достойнство. Особено срамно било обстоятелството, че този ден отивал за трети път в сградата на АССГ – веднъж внесъл документи в 9:20 часа, после се явил по дело в 11:15 часа, за да участва в открито съдебно заседание, след което вече не бил допуснат до сградата. За причинените обида, страх, срам, унижение и уронване на престижа на публично място, за периода от 13:50 часа до 14:20 часа на 24.02.2021 г. претендира обезщетение за неимуществени вреди в размер на 10 000 лв., ведно със законната лихва от края на датата на исковата молба до окончателното

изплащане (уточняваща молба от 15.07.2021 г.).

Ответникът Главна дирекция „Охрана“ към МП оспорва исковата молба в писмен отговор от 16.04.2021 г. Излага подробна хронология на събитията от 24.02.2021 г., когато мл. Инспектор С. А., изпълняващ служебните си задължения на пост № 2 „Вътрешен обход“ не е допуснал ищеца до сградата на АССГ по силата на утвърдени Правила за вътрешния ред, пропускателния режим и сигурността в сградите и обектите на съдебната власт. Твърди, че ищецът си е тръгнал от сградата, когато мл. Инспектор С. А. предложил да бъде извикан патрул от 03 РУ-СДВР за тест с дрегер за алкохол. Спрямо лицето не била използвана физическа сила или помощни средства. Действията се развили пред входната зона на сградата, а не вътре в сградата, както се твърди в исковата молба. Във връзка с настоящата искова молба на М. М. С. била извършена проверка в ГДО, която не установила нарушения. Претендира се отхвърляне на иска.

В уточняваща молба от 15.07.2021 г., чрез назначения служебен защитник по ЗПП адв. С. Д., ищецът поддържа, че действията на служителя на ГДО не се основават на Правилата за вътрешния ред, пропускателния режим и сигурността в сградите и обектите на съдебната власт.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище недоказаност на исковата претенция в пълния ѝ размер.

Административен съд София град, съобразно наведените от страните факти и обстоятелства и приложените от страните доказателства, намира следното от фактическа и правна страна:

Съгласно чл.1, ал.1 от ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. За да възникне отговорността по чл.1, ал.1 ЗОДОВ за дейност на ответната администрация, следва да са налице трите елемента от правопораждащия я фактически състав: 1.незаконосъобразен акт, действие или бездействие на административен орган или длъжностно лице; 2. имуществени или неимуществени вреди и 3. пряка причинна връзка между тях. Правото на обезщетение възниква за вредите, които са пряка и непосредствена последица от увреждането – чл.4 от ЗОДОВ. Преки са вредите, които се намират в причинна връзка с противоправното поведение, а непосредствени – следващите по време и място неправомерния резултат.

С аргумент от чл.154, ал.1 от ГПК, вр. чл.144 от АПК в тежест на ищеца е да проведе пълно и главно доказване на всички елементи от фактическия състав на предявения иск, а на съда - да приеме за ненастъпили тези правни последици, чийто юридически факт е останал недоказан. Липсата на който и да е от елементите на фактическия състав на предявения иск обуславя неговата неоснователност.

Съгласно чл.204, ал.4 АПК незаконосъобразността на действието или бездействието се установява от съда, пред който е предявен искът за обезщетението. Твърденията в исковата молба касаят действията на служител на ответната администрация в часовия диапазон от 13:50 часа до 14:20 часа на 24.02.2021 г., когато ищецът не бил допуснат в сградата на АССГ.

По силата на чл.9, т.3 от Правила за вътрешния ред, пропускателния режим и сигурността в сградите и обектите на съдебната власт (Правилата), утвърдени със Заповед № ЛС-04-495/20.10.2020 г. на МП, не се допускат лица с невъздържано или

неадекватно поведение, във видимо нетрезво състояние и в неприличен външен вид. Съгласно чл.10, ал.7 от Правилата, ако лице откаже извършването на проверка по реда на чл.8, то не се допуска в сградата или обекта. Според чл.8 от Правилата в сградите и обектите на съдебната власт се допускат лица след удостоверяване на самоличността им и проверка, включително с техническа средства.

Според показанията на свидетеля С. А., на 24.02.2021 г., в периода от 13:40 часа до 14:00 часа, той извършвал вътрешен обход на сградата на АССГ. В задълженията му влизал оглед и на периферията ѝ – външна част и фасада. Излязъл пред сградата, където от ляво имало опашка от чакащи хора предвид противоепидемичните мерки и извършващата се до 14:00 часа дезинфекция. Ищецът бил встрани от опашката, на самата улица. Той извадил от раницата си зелена бутилка от 2 литра бира „П.“ и я пресипал в бутилка от 0.5 литра от минерална вода. Според свидетеля, течността в бутилката била бира, тъй като при пресипването ѝ се образувала пяна. Това се случило около 13:50 часа, като служителят се убедил, че лицето пие от бутилката повече от веднъж. След като се убедил, че господинът пие алкохол, А. му казал да не чака, тъй като няма да бъде допуснат до сградата. Ищецът се приближил до А. и му казал, че не е този, който няма да го допусне до съда, нито да прецени дали е конзумирал алкохол. Служителят предложил да извикат екип от 03 РУ-СДВР за тест с дрегер, след което ищецът незабавно си тръгнал. При тръгването свидетелят дочул думите: „Чудесно, още едно дело, което ще бъде заведено“. Според свидетеля лицето било без маска и миришело на алкохол.

Изложените от свидетеля факти се потвърждават от извършена при ответника вътрешна проверка, резултатите от която са обективирани в докладна записка рег. № 4296/12.04.2021 г. (л.21-23).

Съхранените и предоставени по делото като веществени доказателства записи от 24.02.2021 г. от видеокамера, стопанисвана от АССГ, не установяват твърденията от ищеца действия. Видно от записите е, че във времевия период след 13:45 часа входната врата на сградата е отворена, през нея свободно преминават хора и не се наблюдава твърдяното пререкание, вкл. наличие на служител от ГДО пред входната врата, който да избутва гражданин навън. Няма и струпване на хора, характерно за конфликтните случаи, когато всеки желае да стане свидетел-очевидец на нетипичната ситуация. В 13:51 часа мъжка фигура с раница се доближава до опашката вляво и застава на пътното платно пред вратата. През цялата минута на 13:52 часа лицето на два пъти отпива от бутилка. В 13:54 часа се качва на тротоара, за да паркира служебен автомобил пред сградата. В 13:55:31 часа униформен служител влиза в сградата, а служебният автомобил потегля. През този период мъжката фигура не може да се проследи, нито съдът може да я индивидуализира. През целия период на записа не се установява конфликтно поведение на някое от лицата, намиращи се през входната врата на сградата, както и участието на униформен служител в пререкание с чакащите хора. Поведението на последните също не издава непитична ситуация пред входната врата на сградата на АССГ.

Анализът на вещественото доказателство не установява твърденията на ищеца, че в периода от 13:50 часа до 14:20 часа на 24.02.2021 г., пред сградата на АССГ е имало конфликт или нетипична ситуация, породена от такъв конфликт, вкл. с участие на униформен служител. Изложеното опровергава и твърденията на ищеца, че е изпитал срам и унижение поради това, че недопускането му се е случило пред множество от хора, чакащи на опашка пред АССГ, поради което остава недоказан един от

елементите от фактическия състав на отговорността по чл.1, ал.1 ЗОДОВ – реално претърпени неимуществени вреди.

Самият ищец твърди в молбата си от 22.10.2021 г., че записите от предоставените веществени доказателства „не показват нищо“. В същата молба ищецът посочва, че е следвало да се предоставят записи от камера, която снима от север на юг, както и от камера на пропусквателния пункт в металдетекторната рамка (каквато според писмо на ИВСС от 05.11.2021 г. не съществува). След като ги е посочил в молбата си от 22.10.2021 г., съдът приема, че ищецът е наясно със съществуващите пред входната врата и в фойето на съдебната сграда камери, поради което не съществува логично обяснение защо не ги е конкретизирал и изискал записи от тях още в исковата молба, подадена на 04.03.2021 г. Този процесуален пропуск на ищеца не може да се вмени във вина на ответната страна.

Съдът намира за неоснователно настояването на ищеца за приложение на чл.161 ГПК, според който с оглед на обстоятелствата по делото съдът може да приеме за доказани фактите, относно които страната е създала пречки за събиране на допуснати доказателства (негови молби от 22.10.2021 г. и от 07.02.2022 г.). Не се доказват твърденията за създаване на пречки от ответната страна, тъй като ГДО не създава и не съхранява записи от видеокамерите на съдебните сгради. Според писмо на ответника изх.№ 1821/19.03.2021 г. (л.16) системите за видеонаблюдение не са собственост на ГДО, а на съответните административни ръководители на съответните съдебни обекти - в случая на АССГ и на Инспектората към В.. Това се потвърждава от писмената резолюция от 31.03.2021 г. на председателя на АССГ върху писмото на ГДО на л.16 от делото, с която на съдебния администратор на АССГ се разпорежда проверка и съхраняване на видеозаписите при възможност. В изпълнение на разпореждането, създадените и съхранявани от АССГ видеозаписи са предоставени като веществени доказателства по делото (л.70).

Изложеното се потвърждава и от писмо изх.№ А-21-739/05.11.2021 г. на Инспектората към В., според което ИВСС разполага с камера от лявата (северната) страна на АССГ, от която не е наличен видеозапис към м.февруари 2021 г.

От друга страна, съдът е допуснал формулираното в исковата молба доказателствено искане за предоставяне на видеозаписи от камерите пред сградата на АССГ. Едва с молба от 22.10.2021 г. ищецът е поискал друг видеозапис – от северната камера пред входната страна на съда, какъвто обективно не е могъл да бъде предоставен предвид несъхранението на такъв поради изтеклия период от време.

Дължим е извод, че забавата в доказателствените искания се дължи на ищеца, а евентуална невъзможност за предоставяне на записи не е по вина на ответника, тъй като той не създава и не съхранява записи от видеокамери на съдебните сгради.

От друга страна съдът намира, че не следва да се преувеличава доказателственото значение на записите от видеокамерите. В потвърждение на липсата на особено доказателствено значение на записите от видеокамерите е становището на вещото лице д-р М., дадено в о.с.з. на 09.02.2022 г., според което диабетната полиневропатия може да даде нестабилна походка, която е характерна и за алкохолната интоксикация, а евентуални записи от видеокамера не могат да отдиференцират алкохолната интоксикация от диабетната полиневропатия (л.114). Ето защо и единствено въз основа на записите от видеокамерите на входа на съдебната сграда не може да се приеме за категорично и несъмнено доказано някое от твърденията на насрещните страни в спора. Напротив, по силата на чл.12 ГПК, вр. чл.144 АПК, съдът следва да

прецени всички доказателства по делото и доводите на страните по вътрешно убеждение, т.е. да прецени доказателствената съвкупност в цялост съобразно доказателствената сила и убеждаващото въздействие на всяко доказателство.

В тази връзка съдът намира, че на основание чл.155 ГПК може да се позове на фактите, станали му служебно известни по повод на адм.д.№ 4221/2020 г. по описа на АССГ, още повече, че самият ищец се позовава на посещенията си в АССГ на 24.02.2021 г. за участие в открито съдебно заседание по същото дело. Според решаващия състав на съда, позоваването на служебно известни факти по друго дело не навежда на липса на предубеденост и безпристрастност. Целта на диспозитивното начало и процесуалната активност на страните в процеса не трябва да бъде за сметка и в ущърб на установяване на обективната истина за релевантните факти и обстоятелства. В о.с.з. на 09.02.2022 г. на основание чл.155 ГПК съдът е съобщил на страните, че ще приеме за служебно известни фактите, които са му станали известни по повод на адм.д.№ 4221/2020 г. по описа на АССГ, 69-ти състав, с проведено открито съдебно заседание на същата дата 24.02.2021 г., от 11:38 часа до 12:16 часа, вкл. с разпит на две вещи лица д-р Е. И. и д-р Д.. Фактът, че постановеното по адм.д.№ 4221/2020 г. решение не е влязло в сила, не променя установените в същото съдебно производство факти и обстоятелства.

Според постановеното по адм.д.№ 4221/2020 г. решение № 1664/16.03.2021г. на АССГ, 69-ти състав, частично образувано за изтърпяване на задържането на М. М. С. в ареста на [улица], [населено място] и в Затвора С. в периода от 04.06.2018 г. до 14.03.2019 г., при влизането си в ареста пациентът не е представил медицинска документация за това, че страда от захарен диабет, а е заявил, че извън пенитенциарното заведение контролира заболяването си с прием на билки и канела. По адм.д. № 4221/2020 г. ищецът С. е представил комплексна съдебно-медицинска експертиза, изготвена от д-р Г. – специалист по вътрешни болести и клинична хематология, сертификат по практическа диabetология, и д-р М. – офталмолог, за целите на адм.д. № 5045/2016 г. на АССГ, 18-състав, които са дали заключение от 07.12.2016 г., че М. М. С. боледува от захарен диабет – втори тип – неинсулинозависим, за което говорят стойностите на кръвната му захар. От извършен на С. преглед на 23.11.2016 г. същите вещи лица са установили, че състоянието на М. е задоволително, каквото е било и към м.12.2015 г., въпреки, че не е спазвал диети и не се е лекувал, вкл. към момента не провеждал медикаментозно лечение, а се лекувал с отвара от бобови шушулки и намаляване на теглото.

Според снета от д-р Е. И. анамнеза по адм.д.№ 4221/2020 г. – С. не е здравноосигурен и няма доходи, поради което не е проследяван от лекар, не е приемал медикаменти, започнал строга диета с ограничен прием на въглехидрати и захари, пиел куркума и отвара от бобови шушулки, правел изследвания, когато имал пари. Към момента на прегледа на 26.01.2021 г. съобщил, че е загубил здравноосигурителни права, нямал възможност да плаща здравни осигуровки, да купува лекарства и да ходи на лекар – това съобщил като причина за неполагане на грижи за здравето си през годините. За захарния диабет не провеждал медикаментозно лечение, а само с билки, като през последната една година не е проследявал кръвната си захар.

Съдът приема за служебно известно, че и по двете съдебни производства: по адм.д.№ 4221/2020 г. и по адм.д.№ 2144/2021 г. ищецът С. е направил искане за освобождаване от държавна такса въз основа на декларации по чл.83, ал.2 ГПК, в които е декларирал, че е безработен, няма никакви доходи и се издържа „от просия“ (л.6). От предходното

адм.д. № 4221/2020 г. се установява, че ищецът е бил в пенитенциарни заведения в периода от 04.06.2018 г. до 14.03.2019 г., а от настоящето – че е освободен от ареста на [улица] при О.-С. на 12.11.2020 г. Тези обстоятелства опровергават твърденията на ищеца в уточнителна-молба от 15.07.2021 г., че е дългогодишен журналист, известен в обществото чрез YouTube канала си „Обществен враг № 1“ и чрез страницата си „Гласът на С. З.“. По същите причини съдът не кредитира и показанията на свидетеля З. Костав С. в частта им, че ищецът е известен в интернет и контактува много с колегите си, че е журналист и има сайтове в интернет.

Напротив, касае се за лице с трайно кверулантно поведение - според докладна записка рег. № 27581 от 17.12.2018 г. на д-р М. Д. С. – Т. – началник Очно отделение в МИ – МВР и д-р Д. С. Скринска – лекар в Клиника по Нервни болести на МИ-МВР (л.176 на адм.д. № 4221/2020 г.), на 17.12.2018 г. ищецът М. С. категорично отказал да му бъде извършен преглед за целите на изготвяне на СМЕ по внохд № 528/2018 г. на Апелативен Специализиран наказателен съв, 3-ти състав (Решение № 1664/16.03.2021 г. по адм.д. № 4221/20 г.).

Според докладна записка рег. № 13005 от 20.07.2018 г. на А. А.-Б. (л.151 на адм.д. № 4221/2020 г.) – инспектор психолог при О. – С., на 20.07.2018 г. била проведена среща с М. С.. Същият имал резерви относно срещата, бил мнителен и заявил, че няма нужда от разговор с психолог. Сам насочил разговора и споделил за дела, които е завел към различни институции. Смятал себе си за жертва на съдебната система и приемал за свое право и задължение да завежда иски молби до различни институции.

От служебна справка от електронната деловодна система на АССГ се установява, че ищецът М. М. С. има заведени в съда над 80 броя съдебни производства.

Този факт се потвърждава от показанията на св. А., според който при тръгването си на 24.02.2021 г., след като не бил допуснат в съдебната сграда, ищецът казал: „Чудесно, още едно дело, което ще бъде заведено“.

Според представена по адм.д.№4221/2020 г. психиатрична консултация изх. № 43/04.04.2019 г. на „Център за психично здраве“ [населено място], ищецът М. М. С. постъпвал за *пореден път* в психиатричното заведение. За първи път промяна в поведението му била отчетена през 2014 г., когато се настроил срещу съседите си и започнал да подава срещу тях жалби до различни институции. Неподреденото му и агресивно поведение станало причина да бъде освидетелстван от психиатър, но отказвал преглед и лечение. На същата дата, 04.04.2019г., около 16:45 часа, бил доведен за втори път във II-ро РУ- С. З. по повод отправени заплахи в *пияно състояние* към медицински лица от ФСМП – С. З.. По време на психиатричното интервю се държал предизвикателно и манипулативно, отказвал да отговаря на зададените въпроси, както и да му се направи експертиза, *ексхалирал на алкохол*, негативистичен към здравни и полицейски институции, *некритичен към алкохолната си злоупотреба*. В документа е поставена диагноза: Неуточнено личностово разстройство, коморбидно с *алкохолна зависимост*.

Също в предходното съдебно производство на АССГ по адм.д.№ 4221/2020 г. ищецът С. сам е посочил неблагоприятния за себе си факт, че лекува многобройните си хронични заболявания с народна медицина и твърди, че спазва двигателен режим, но в рамките на жилището му, а при настъпване на вероятна хипо/хипергликемия не вика екип на Ц., не провежда изследване на кръвна захар и артериално налягане, а състоянията си купира *с прием на бира и сън*.

Независимо, че цитираните доказателства не са събрани в хода на настоящето съдебно

производство, те са коментирани в постановеното по делото Решение № 1664/16.03.2021 г. по адм.д. № 4221/2020 г. на АССГ, за което обстоятелство страните са предупредени с определение от 09.02.2022 г. на основание чл.155 ГПК. Касае се за факти и обстоятелства, които са общодостъпни в електронната деловодна система на АССГ и наведени в настоящето съдебно производство от самия ищец с уточняваща молба от 15.07.2021 г. Единствено фактът, че служебно известните факти и обстоятелства са станали известни на съда по друго съдебно производство, не може да бъде причина да не се разкрие обективната истина в настоящето съдебно производство.

Съвкупната преценка на установените по делото факти и обстоятелства – молбата на ищеца по чл.83, ал.2 ГПК за освобождаване от държавна такса, според която не работи и се издържа „от просия“, показанията на св. А. и служебно известните на съда по адм.д. № 4221/2020 г. факти и обстоятелства относно лечението на хроничните заболявания на ищеца, особено в периодите, в които не се намира в пенитенциарни заведения, оборват твърденията му за незаконосъобразни действия на служители на ГДО на 24.02.2021 г., в периода от 13:50 часа до 14:20 часа.

Според приетата по делото съдебно медицинска-експертиза, изготвена от вещото лица д-р М. М., ищецът страда от неинсулинозависим захарен диабет и диабетна полиневропатия, но потвърждава установеното по адм.д.№ 4221/2020 г. за липса на данни за прилагана антидиабетна терапия, специфична диета и двигателен режим. Според вещото лице д-р М. остроото алкохолно отравяне е проява на токсичното действие на етиловия алкохол, при което се установяват промени в поведението, работоспособността и интелектуалните функции на индивида. *Тези промени се припокривали с промените от друга етиология, а именно със симптоматиката на диабетната полиневропатия, свързана със сетивни и моторни нарушения на нервите, предимно на долните крайници, нарушена вибрационно чувствителност, арефлексия, парестезии.* При диабет типични симптоми са полиурията (увеличено количество отделена урина) и полидипсията (жажда и прием на голяма количество вода).

В о.с.з. на 09.02.2022 г. вещото лице д-р М. потвърждава, че диабетната полиневропатия може да даде нестабилна походка, която е характерна и за алкохолната интоксикация, като евентуални записи от видеокамера не могат да отдиференцират алкохолната интоксикация от диабетната полиневропатия. Крайният извод на вещото лице д-р М., че „нещата, описани в исковата молба, не звучат нелогично“, не са достатъчни за целите на пълното, главно доказаване в исковия процес, което ищецът следва да проведе на твърдените от него факти съгласно чл.154, ал.1 ГПК. Според експерта за диабета е характерно, че болните приемат повече течности и отделят течности, като по принцип приемат сладки течности, поради което е нормално ищецът да изпитва симптоми на жажда. Т.е. дори да е изпитвал такива симптоми на жажда при безспорното си посещение пред сградата на АССГ на 24.02.2021 г., около 13:50 часа, неясно и съответно недоказано по категоричен и несъмнен начин остава твърдението в исковата молба, че течността била „разтворено във вода степче на прах“.

Няколкократният прием на течност в исковия период се установява и от показанията на св. А.. Независимо, че същият лично е отказал достъп на ищеца до съдебната сграда на АССГ на 24.02.2021 г., показанията му не следва да се дисквалифицират като доказателствен източник. Същите са логични в частта, че при отсипването от бутилката се образувала пяна, както и, че ищецът лъхал на алкохол. Тези данни

съответстват на установените по адм.д.№ 4221/2020 г., конкретно относно алкохолната зависимост на лицето, което само признава, че при настъпване на вероятна хипо/хипергликемия не вика екип на Ц., не провежда изследване на кръвна захар и артериално налягане, а купира състоянията си *с прием на бира и сън*.

Съдът не кредитира показанията на св.З. К. С. в частта им, че ищецът е „трезвеник“, тъй като това се опровергава от другите данни по делото. Сведенията на св. С., че „ищецът е интелигентен, добър компютърджия“, се опровергават от твърденията на самия ищец, че е „дългогодишен журналист“, т.е. не е компютърджия (молба от 15.07.2021 г.) и че се „изхранва с просия“ (молба по чл.83, ал.2 ГПК). Съдът не кредитира показанията и в частта, че „до ден днешен ищецът непрекъснато говори *за този случай*“ предвид установените данни за броя на заведените от него съдебни дела само в АССГ (над 80). По изложените съображения, съдът приема, че показанията на св. С. остават изолирани от останалия доказателствен материал по делото и не следва да се кредитират предвид очевидния стремеж на лицето да потвърди изнесените в исковата молба факти. Още повече, че самият свидетел не е очевидец, а усложливо представя версията на ищеца, който „му се обадил още на същия ден и му споделил за случая“.

Тук е местото да се изтъкнат и противоречивите твърдения в исковата молба, според които „ищецът веднага влязъл в сградата на съда“. Това е в противовес с останалите му твърдения, че не е допуснат изобщо в сградата на съда. Според решаващия съдебен състав, самите противоречия в исковата молба са указание за опита на лицето да „скальпи“ поредното съдебно дело, вкл. използвайки влошеното си здравословно състояние, което предполага увеличен прием на течности.

Според съда, показанията на св.А. са обективни, логични и съответстват на другите установени по делото обстоятелства. В служебните задължения на свидетеля влиза оглед на външната част на съдебната сграда, при който служителят станал очевидец на пресипването на бира от бирена бутилка от 2 литра в по-малка от минерална вода, като при пресипването се образувала пяна. Това обстоятелство, както и последвалият с ищеца разговор, при който свидетелят установил мирис на алкохол, е дало основание на служителю на ГДО да се позове на чл.9, т.3 от цитираните Правила, според който в сградите и обектите на съдебната власт не се допускат лица във видимо нетрезво състояние. По изложените съображения не се доказват твърденията на ищеца за незаконосъобразни действия на служители и длъжностни лица от ответната администрация по смисъла на чл.204, ал.4 АПК.

Безспорното посещение на съдебната сграда през първата половина на същия ден не означава, че и след 13:50 часа ищецът следва да бъде допуснат. В задълженията на служителю на ГДО се включва преценка за наличието на лица и предмети, които не следва да се допускат в съдебните сгради. Не се събраха категорични доказателства, че на 24.02.2021 г., към 13:50 часа, ищецът незаконосъобразно и неправилно не е бил допуснат до сградата на АССГ. Конфликтна ситуация по повод на твърдяното недопускане не се установява и от приложеното вещественно доказателство.

Водим от горното и при недоказаност на елементите от фактическия състав на отговорността на държавата по чл.1, ал.1 ЗОДОВ е дължимо отхвърляне на предявения иск.

При този изход на спора и на основание чл.10, ал.2 ЗОДОВ ищецът следва да бъде осъден да възстанови в полза на бюджета на АССГ сторените разноски за съдебно-медицинска експертиза в размер на 312 лв.

На основание чл.10, ал.4 ЗОДОВ ответникът има право на сторените разноски, но такива не се присъждат предвид липсата на заявено искане за това.

Водим от горното АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, I-во отделение, 69-и състав,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ ИЗЦЯЛО иска, предявен от М. М. С., ЕГН [ЕГН], от [населено място],[жк], [жилищен адрес] срещу Главна дирекция „Охрана“ към МП с искане за присъждане на основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ на неимуществени вреди в размер на 10 000 лв., претърпени на 24.02.2021 г., в периода от 13:50 часа до 14:20 часа поради недопускането му в сградата на Административен съд София град.

ОСЪЖДА М. М. С., ЕГН [ЕГН], от [населено място],[жк], [жилищен адрес] да заплати на Административен съд София град, [населено място], [улица], на основание чл.10, ал.2 ЗОДОВ сторените разноски за съдебно-медицинска експертиза в размер на 312 лв.

Решението може да се обжалва в 14 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му с касационна жалба пред ВАС на РБ.

СЪДИЯ: